



בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 59744-06-15 מדינת ישראל נ' קרבצוב

לפני **כבוד השופט איתי הרמלין**

המאשימה **מדינת ישראל**
ע"י עו"ד צלי פלג

נגד

הנאשם **2. יעקב קרבצוב**
ע"י עו"ד יעל פינקלמן ניסן ועו"ד דינה שוגול

גזר דין (נאשם 2)

1. לאחר השלמת שמיעת הראיות בתיק זה, חזר נאשם 2 מכפירתו, הודה בעובדות שיוחסו לו בכתב האישום, והורשע בעבירה של סיוע לפגיעה בפרטיות לפי סעיפים 2(3) ו-5 לחוק הגנת הפרטיות, תשמ"א-1981.
2. לפי כתב האישום שבעובדותיו הודה, נאשם 2, יעקב קרבצוב, הוא מתקין מערכות אזעקה עצמאי. במועד כלשהו בשנת 2011 שכר מי שהיה הנאשם העיקרי בתיק זה, יוסף לוי, את שירותיו של קרבצוב כדי שיתקין מצלמות וידאו נסתרות בחדרים שאותם השכיר לוי מאוחר יותר לנשים שהשתמשו בהם לשם עיסוקן בזנות. קרבצוב התקין את המצלמות, שהופעלו על ידי גלאי תנועה, כך שהן מופנות לכיוון המיטות בחדרים השונים, וחיבר אותן לעמדת צפייה במשרדו של מר לוי באותה דירה. המערכת שהתקין קרבצוב העבירה את אותות הווידאו של המצלמות ב"שידור חי" לעמדת הצפייה במשרדו של מר לוי, והקליטה את השידור במכשיר DVR במשרד. מר קרבצוב התקין את המצלמות בידיעה שמדובר בחדרים המיועדים להשכרה, ושהמצלמות שהתקין ישמשו לצילום שוכרות החדרים "ואורחיהן" (כלשון כתב האישום) ללא ידיעתם וללא הסכמתם.
3. יוסף לוי השתמש במערכת שהתקין נאשם 2 לצפייה בשוכרות החדרים מקיימות יחסי מין עם בני זוגן ועם "לקוחות" ליחסי מין בתשלום, ושמר לפחות חלק מהסרטים שהקליטה המערכת.



בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 59744-06-15 מדינת ישראל נ' קרבצוב

4. נאשם 1, יוסף לוי, שחש חרטה עמוקה על מעשיו, שיתף פעולה באופן מלא עם גורמי החקירה והגיע להסדר טיעון עם באי כוח המדינה בטרם שמיעת ההוכחות בתיק. במסגרת הסדר הטיעון הודה לוי בכתב אישום מתוקן והסכים לחילוט סכום של 500,000 ₪ שהוא שווה ערך לשווי מחצית הדירה שבה בוצעו העבירות (הבעלות בדירה הייתה משותפת עם אשתו של לוי, שלא הייתה מעורבת כלל בביצוע העבירות). במסגרת הסדר הטיעון הוסכם שייגזרו על לוי עונש של 3 חודשי מאסר בפועל שירוצה בעבודות שירות, עונשים של מאסר על תנאי וקנס. כן הוסכם שנאשם 1 יפצה את שלוש שוכרות החדרים ואת בן זוגה של אחת מהן שצולם אף הוא בסכום של 3,000 ₪ לכל אחד (זאת, אף על פי ששמות הנפגעים לא צוינו בעובדות כתב האישום, וכאשר הנאשם יודע כי נפגעי העבירה יכולים להגיש תביעות אזרחיות נגרות שבהן יפסק פיצוי נוסף כפי שאכן עשו חלקם בעקבות גזר הדין). את הסדר הטיעון עם לוי אישרתי לאחר התלבטות שנבעה מקולת העונש המוסכם. אישרתי את ההסדר בשל מספר סיבות שבהן הגישה הכללית של בתי המשפט להסדרי טיעון (ראו ע"פ 2021/17 יונה יחיאל מצגר נ' מדינת ישראל (2017)), העובדה שכפי שסברה הפרקליטות בעת שעשתה את ההסדר אף אני סברתי שבהודאתו חסך מר לוי מן המתלוננות ומן המתלונן את הצורך להעיד במשפט – עדויות שכמובן צפויות היו לגרום להם מבוכה רבה, חרטתו העמוקה של לוי על מעשיו ושיתוף הפעולה המלא שלו עם גורמי החקירה שנראה היה שמצביעים על שיקומו, האיזון הכולל שיצרה התביעה בין רכיבי העונש לרבות החילוט של חצי מיליון שקלים, עברו הפלילי הכמעט נקי של לוי, גילו המבוגר (73) והסכמתו לפצות את המתלוננות ואת המתלונן בידיעה שבכך הוא פותח פתח גם לתביעה נגרת נגדו.

5. נאשם 2, יעקב קרבצוב, שעניינו מונח בפני כעת, גילה כמעט לכל אורך הדרך גישה שונה לכתב האישום מגישתו של נאשם 1. קרבצוב כפר באשמה נגדו וטען טענות עובדתיות ומשפטיות שונות נגד האישום נגדו. כפירתו של קרבצוב חייבה את התביעה להוכיח את אשמתו, והוא עמד על כך ששוכרות החדרים יבואו להעיד במשפט. עדויות אלה גרמו למבוכה גדולה למתלוננות, ולא שירתו כלל את קו ההגנה של קרבצוב. בעדותו בבית המשפט טען קרבצוב שכאשר הגיע להתקין את המצלמות לא היו בחדרים מיטות, ושלמעשה הוא לא ידע מה אמורות לתעד המצלמות שביקש ממנו לוי להתקין. קרבצוב זימן את יוסף לוי להעיד במשפט כעד הגנה. לוי העיד כי לא רק שהיו בחדר מיטות בעת התקנת המצלמות, אלא שהמצלמות הותקנו כך שהן מכוונות אל המיטות. בעקבות עדותו של לוי חזר קרבצוב מכפירתו, הודה בעובדות כתב האישום והורשע. גם בדברו האחרון במשפט אמר נאשם 2 דברים המלמדים על כך שאינו רואה פסול במעשיו עד כדי כך ששאלתיו האם הוא מבקש לחזור מהודאתו, אך הוא בחר שלא לעשות כן. בישיבה הבאה, שבה ביקשתי לשלוח אותו לבחינת התאמה לביצוע עבודות שירות, טען קרבצוב שלא הבין עד הסוף את הודאתו וביקש להתייעץ עם עורך דין נוסף – רק לאחר שדחיתי את הדיון והוא התייעץ כאמור, הודיע שהוא עומד מאחורי הודאתו.



בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 59744-06-15 מדינת ישראל נ' קרבצוב

6. זכותם של אנשים לפרטיות היא זכות יסוד חוקתית המוגנת בחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו. בין אם מקבלים את הגדרתם המקורית של וורן וברנדיס לזכות לפרטיות כזכות להיעזב במנוחה ובין אם רואים את הזכות לפרטיות כזכות לשליטה במידע¹, ברור כי צפייה באנשים וודאי צילומם של אנשים ללא רשותם כשהם ברשות היחיד פוגעים פגיעה חמורה בפרטיותם. חומרתה של הפגיעה מתעצמת כאשר הצפייה ללא רשות נעשית כאשר האנשים עירומים ועל אחת כמה וכמה בעת שהם מקיימים יחסי מין. בתפיסה החברתית בישראל של ימינו דומה כי זוהי אחת הפגיעות החמורות ביותר מבין הפגיעות בפרטיות. וודאי שלכל מי ששוכר דירה יש צפייה סבירה כי משכיר הדירה אינו צופה בו בעת שהוא בדירה, וודאי שאינו מצלם ומקליט את מעשיו בחדר המיטות.
7. אני דוחה לחלוטין את גישת ההגנה בתיק זה שנטתה להקטין מאד באחריותו של נאשם 2 לפגיעה בפרטיות על בסיס הטענה שכאיש מקצוע הרבה להתקין מצלמות, ולכן "לא שאל שאלות" אלא ביצע את העבודה. גם ההשוואה שערכה הסניגורית בין התקנת המצלמות בתיק זה להתקנת מצלמות בחדרי פעוטות כדי להשגיח על עבודת המטפלות, אינה ממין העניין. הואיל וסוגיה זו אינה נידונה בפני, אינני נכנס לשאלה האם מותר לצלם מטפלות שלא בידעתן, אך ודאי שהצפייה של מטפלות לפרטיות בביתם של הפעוטות שבהן הן מטפלות - גם אם היא קיימת - היא מוגבלת הרבה יותר מזו שיש לשוכרת דירה בעת שהיא במיטתה.
8. בעידן שבו אנו חיים נדרש האדם מן השורה לסיוע של איש מקצוע לצורך התקנתם של אמצעים טכנולוגיים שונים. איש המקצוע המסייע לאדם בהתקנת אמצעים טכנולוגיים אלה אינו יכול להשתחרר מאחריותו למעשיו של מזמין העבודה בטענה שהוא העניק שירות טכני בלבד. בעידן הטרור טכנולוגי אסור היה ללכוד נחשים להיעתר לבקשת מזמין העבודה לשחרר נחש ארסי בבית מגורים של שכנו של בעל החצר שבה תפס את הנחש, ולמניח מלכודות לבעלי חיים (שעשויות לקטוע רגל אדם) אסור היה להטמין בחנות של יריב עסקי של מזמין ההטמנה. באותו אופן בעידן הטכנולוגי של ימינו נאסר על אנשי מקצוע לסייע לאנשים בביצוע עבירות של פגיעה בפרטיות – יהא זה בהתקנת אמצעי צפייה, צילום או האזנה או בסיוע טכני לחדירה למחשב או לטלפון חכם. הצפייה היא שההיזקקות לאיש מקצוע תהווה חסם מעשי בפני האדם מן השורה בפני ביצוע עבירות של פגיעה בפרטיות.
9. לפי כתב האישום שבעובדותיו הודה נאשם 2 הוא התקין מצלמות נסתרות בחדרים שידע שהם מיועדים להשכרה, כאשר המצלמות מכוונות אל המיטות בחדרים. כלומר, בעת שהתקין קרבצוב את המצלמות וחיבר אותן לעמדת צפייה והקלטה במשרדו של נאשם 1, הוא ידע כי הוא מסייע לפגיעה חמורה בפרטיות.

¹ לעניין זה ראו מאמרו של מיכאל בירנהק "הבסיס העיוני של הזכות לפרטיות", **משפט וממשל י"א** (תשס"ח), עמ' 11.



בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 59744-06-15 מדינת ישראל נ' קרבצוב

10. התביעה, שעתרה להטלת עונש של 3 חודשים עבודות שירות בצירוף מאסר על תנאי וקנס משמעותי, הגישה לעיוני את פסקי הדין של בית משפט השלום ובית המשפט המחוזי בעניינו של **אפרים בן ארצי** (ת"פ (תל אביב) 5183-11-12; וע"פ (תל אביב) 65295-06-16 – שניהם משנת 2016). באותו תיק הסכימו הצדדים כי מתחם העונש ההולם לצילום בסתר של נשים במצבים אינטימיים שונים נע בין מספר חודשי מאסר ל-12 חודשי מאסר בפועל.
11. ההגנה שעתרה להטלת עונש של מאסר על תנאי בלבד, הגישה לעיוני שורת פסקי דין. פסק הדין היחיד שהגישה ההגנה אשר ניתן שלא בהסדר טיעון והיה בעל דמיון מסוים לעניינו ניתן בת"פ (כפר סבא) 3108/98 **מדינת ישראל נ' אברהם שעה** (2002) – פסק דין זה עסק בעניינו של טכנאי שהתקין בשליחותו של חוקר פרטי מצלמות נסתרות בחדר מיטות של בני זוג. ההתקנה נעשתה בהזמנת הגבר שביקש לתעד את אשתו מקיימת יחסי מין עם גברים אחרים (והצליח בכך); תיק זה נגמר בהחלטה שלא להרשיע את הנאשם ובחיובו בביצוע 150 שעות שירות לתועלת הציבור. בפסק הדין, שניתן לפני 15 שנה, צוין שמדובר במקרה ראשון שבו מועמד לדין טכנאי מתקין מצלמות, ושאותו טכנאי היה בן 21 בעת ביצוע העבירה ודינו נגזר רק כחלוף 6 שנים מאז ביצועה. בפסק הדין מצוין כי החוקר הפרטי שהזמין את התקנת המצלמות הורשע ונדון למאסר על תנאי וביצוע שירות לתועלת הציבור (ת"פ 3338/99 **מדינת ישראל נ' שוקי ויזל**). על אף קווי הדמיון בין תיק זה לעניינו ובלי להפחית מחומרת העניין הרי שיש לציין את העובדה שבאותו מקרה מדובר היה באדם שביקש התקנת מצלמות שיתעדו את בת זוגו במיטה בדירתם המשותפת לצרכי משפט גירושין, ולא באדם זר שביקש להתקין מצלמות בחדרים שהוא מיעד להשכיר לנשים שאינן בנות זוגו. כמובן, הזמן שחלף מאז ניתן אותו פסק דין והעובדה שניתן בטרם תיקון 113 לחוק העונשין, ולכן כלל לא נקבע בו מתחם ענישה הולם, מקשים להסתמך עליו לשם קביעת מתחם העונש ההולם בתיק שבפני.
12. את יתר פסקי הדין שהגישה ההגנה מצאתי כבלתי רלבנטיים. חלק משמעותי מפסקי דין אלה ניתנו במסגרת הסדר טיעון, ולכן אינם יכולים להוות בסיס לקביעת רמת הענישה הנוהגת, ומרביתם גם עסקו בפגיעות בפרטיות בעלות אופי שונה לחלוטין מאשר זו שלה סייע הנאשם שבפני (ת"פ (נתניה) 6268-06 **מדינת ישראל נ' שי דור אבי** (2009); ת"פ 55604-08-10 **מדינת ישראל נ' מאיר יפוח** (2013); ת"פ 28073-06-16 (פתח תקווה) **מדינת ישראל נ' אברהם שמאי כהן** (2016); ות"פ (נתניה) 45731-12-13 **מדינת ישראל נ' מוחמד סאלח** (2014), שבו ציין השופט מפורשות שהעונש של מאסר על תנאי שעליו הוסכם בהסדר הטיעון "מקל עם הנאשם באופן ממש"י). גם פסקי הדין שהגישה ההגנה ואשר ניתנו שלא במסגרת הסדרי טיעון, ניתנו לפני זמן רב ובגין פגיעות בפרטיות שונות לחלוטין מאשר בעניינו (ת"פ (חיפה) 1036/01 **מדינת ישראל נ' שי שווגר** (2007) ות"פ (תל אביב) 10938/01 **מדינת ישראל נ' דוד פופוביץ** (2004)).



בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 59744-06-15 מדינת ישראל נ' קרבצוב

13. לנוכח הפסיקה שתיארתי לעיל ובהתחשב בעצמת הפגיעה בזכות לפרטיות הגלומה בהתקנת מצלמות וידאו נסתרות בחדרים המיועדים להשכרה כאשר אותן מצלמות מכוונות אל המיטה הנצבת בחדר, אני סבור כי עונשו ההולם של איש המקצוע שהתקין את המצלמות ובכך סייע לפגיעה חמורה בפרטיות אינו יכול להסתכם במאסר על תנאי בלבד. כלומר, גם הקצה התחתון של מתחם העונש ההולם צריך לכלול רכיבי ענישה מוחשיים. אינני שולל את האפשרות שבמקרים של נאשמים שתיקנו את דרכם עד המשפט והפנימו את אחריותם יהיה הרכיב המוחשי שירות לתועלת הציבור, אך ככלל יכול העונש ההולם לפחות רכיב של ריצוי מאסר בפועל בעבודות שירות. הואיל ומדובר במי שעשה את המעשה מטעמים כלכליים מן הראוי שהעונש יכלול גם רכיב של קנס כספי. הקנס צריך להיות בסכום משמעותי שיהפוך את העיסוק בהתקנת ציוד הפוגע בפרטיות לבלתי כדאי מבחינה כלכלית – כלומר, סכום של אלפי שקלים לפחות. בקצה העליון של מתחם העונש ההולם יהיה עונש של מאסר בפועל בכליאה לתקופה של 12 חודשים.

14. הנאשם שבפני בן 61. בזמן שהליך הטיעונים לעונש בעניינו התארך בשל רצונו לשקול מחדש את הודאתו הורשע הנאשם בתיק נוסף בעבירות של איומים וירי באיזור מגורים על רקע סכסוך עם שכניו (ת"פ (פתח תקווה) 8148-07-16). לחובת הנאשם אין הרשעות בעבירות הקשורות בפגיעה בפרטיות או בעבודתו באופן כללי. כאמור לעיל, הנאשם לא גילה במשפט כל הפנמה של הפסול שבמעשיו, ולכן אינו נכנס לקטגוריית המקרים שבהם מוצדק להסתפק בשירות לתועלת הציבור. בקביעת עונשו של הנאשם אינני יכול להתעלם מכך שעונשו של הנאשם העיקרי בתיק זה שניתן תוך כיבוד הסדר טיעון הסתכם בעונש מאסר בפועל של 3 חודשים, שירוצה בעבודות שירות, אף על פי שפגע באופן חמור ביותר בפרטיות והורשע גם בביצוע עבירות מתחום הזנות (בצד זאת הסכים לחילוט סכום של 500,000 ₪ לטובת המדינה ולפצות את כל אחת מן המתלוננות ואת המתלונן בסכום של 3,000 ₪). אין ספק כי מעבר לכך שנאשם 2 הורשע "רק" בסיוע לפגיעה בפרטיות שעונשו המרבי הוא מחצית העונש המרבי הקבוע לעבירה המושלמת שבה הורשע נאשם 1, הרי שמן הבחינה המעשית חלקו של הנאשם העיקרי בביצוע העבירות היה גדול בהרבה מחלקו של נאשם 2, ויש מקום לתת לכך ביטוי בעת שנגזר עונשו של נאשם 2 גם אם במקרה שלו לא במסגרת הסדר טיעון. עם זאת, אזכיר שוב כי סיבה מכרעת לעריכת הסדר הטיעון עם נאשם 1 הייתה שהפרקליטות סברה כי בכך יחסך מן המתלוננות הצורך להעיד במשפט, אך נאשם 2 עמד על זימונו לעדות אף על פי שעדויותיהן לא תרמו לו דבר ורק הביכו אותו. כמו כן, כפי שצינתי לעיל, נראה היה שנאשם 1 הפנים את הפסול שבמעשיו וניסה לתקנם בהסכמתו לפיצוי המתלוננות באופן שהצביע כי ניתן לראות אותו כמי שהשתקם, בעוד ניתן היה להתרשם שנאשם 2 אינו רואה כל פסול במעשיו שלו. יש לציין עוד שהודאתו של נאשם 2 באה, אחרי שנראה היה שעדותו של נאשם 1 במשפט, שאליו זומן כעד מטעם ההגנה, לא הותירה כל סיכוי לקבלת גרסתו של נאשם 2.



בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 59744-06-15 מדינת ישראל נ' קרבצוב

15. סוף דבר שאני גוזר על נאשם 2 את העונשים הבאים :

א. 45 יום מאסר בפועל שירוצו בעבודות שירות במקום ובתנאים שקבע הממונה על עבודות שירות. הנאשם יתייצב לתחילת ביצוע עבודות השירות ביחידת עבודות השירות ברמלה ביום 23.1.2018 בשעה 8:00.

ב. 6 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים והתנאי הוא שלא יעבור העבירה שבה הורשע או כל עבירה אחרת לפי חוק הגנת הפרטיות, תשמ"א-1981 או עבירה של מתן אמצעים לביצוע פשע לפי סעיף 498 לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

ג. קנס בסך 7,000 ₪ או 25 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם ב-7 תשלומים חודשיים שווים ורצופים החל ביום 1.10.2018.

16. אני מחייב את נאשם 2 לפצות כל אחת מן המתלוננות שהעידו במשפט, והוכח שהוא סייע לפגוע בפרטיותן בסכום של 1,500 ₪ (עדות תביעה 8, 9, 10 ברשימת עדי התביעה בכתב האישום) הנאשם יפצה באותו סכום גם את עד תביעה 11 ברשימת עדי התביעה שעדותו הוגשה במשפט בהסכמה (ת/2) והוכיחה את הפגיעה בפרטיותו. הפיצוי יופקד בקופת בית המשפט עד ליום 1.9.2018.

17. זכות ערעור בתוך 45 יום לבית המשפט המחוזי.

ניתן היום, 5 בדצמבר 2017, בנוכחות הצדדים.


איתי הרמלין, שופט